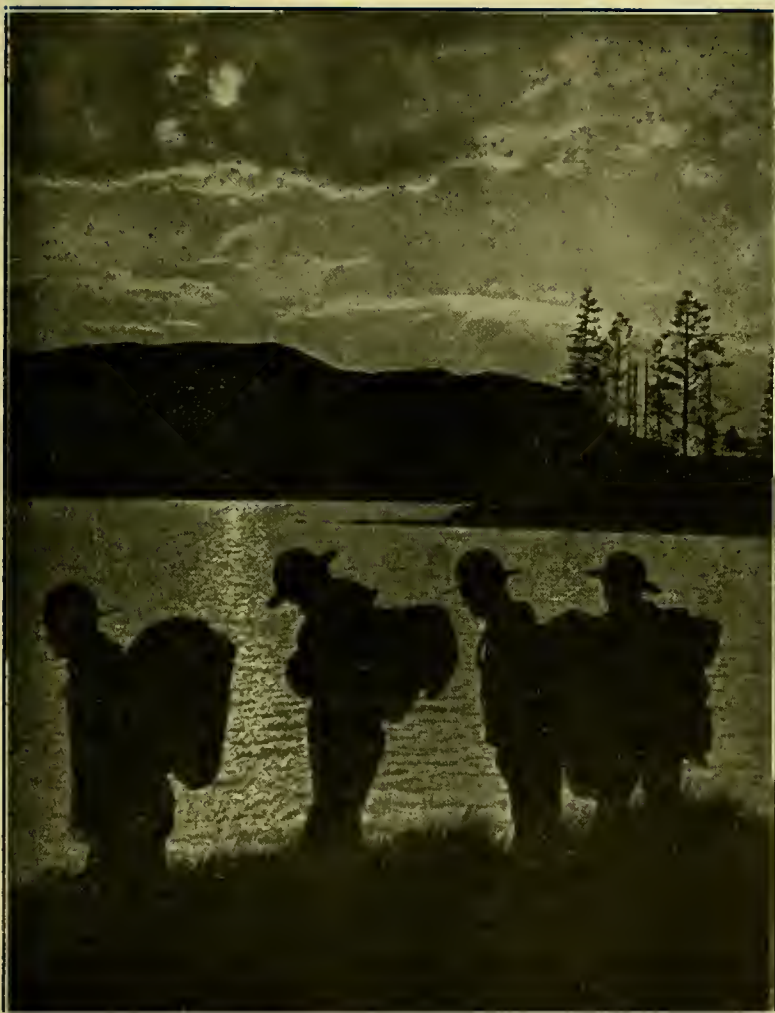

De Ster

Padvinders „op pad”

*Vijf en twintig jaar geleden nam de Mormoonsche Kerk het
Padvinderswerk aan*

(Zie blz. 211)

1 Juni 1938

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

43e Jaargang — No. 11

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f0.90 per half jaar en f1.50 per jaar.
Buitenland f 2.— per jaar.
Gironummer 240615

Laan van Poot 292 · Den Haag

»Indien er nu een broeder of zuster naakt zoude zijn, en gebrek zoude hebben aan dagelijksch voedsel; en iemand van u tot hen zou zeggen: Gaat henen in vrede, wordt warm en wordt verzadigd, en gijlieden zoudt hun niet geven de nooddruftigheden des lichaams, wat nuttigheid is dat?«
— Jakobus 2:15-16.

FRANKLIN J. MURDOCK
Redacteur
JOSEPH P. LAMBERT
Assistent
JOHANNA A. RIET
Assistente

INHOUD

	Blz.
HET EINDDOEL VAN DEN TOCHT	
<i>Door Oud. Richard Le Grand Richards . . .</i>	203
DE MORMONEN WIJZEN DEN WEG	
<i>Door Oud. Joseph P. Lambert</i>	207
VAN DE REDACTIE:	
PADVINDERIJ IN DE KERK	
<i>Door Oud. John H. Taylor</i>	210
WETENSCHAP EN MORMONISME	
<i>Door Oud. Wayne B. Hales en George Strebel</i>	212
PADVINDERIJ — OPBOUWSTER DER MENSCHEN	
<i>Door Oud. Harry Kranendonk</i>	215
ZALIGHEID VOOR DE DOODEN	
<i>Door Oud. Charles W. Penrose.</i>	216
INTERESSANT ALLERLEI	218
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING	219
BIJ DE VOORPAGINA	211
JUNIFEEST — PINKSTERFEEST.	220

HET EINDDOEL VAN DEN TOCHT

door Oud. RICHARD LE GRAND RICHARDS

Presideerende Bisschop der Kerk

HET KIEZEN van het te behandelzen onderwerp zou als dubdelzinnig kunnen worden beschouwd, daar ik spreek van het eeuwige leven, terwijl eeuwige leven geen einde heeft.

Onverschillig, welke onderneming men in het leven begint, het is natuurlijk, dat zijn toewijding daaraan kan worden gemeten naar het einddoel, hetwelk hij beoogt. De landbouwer geeft dag aan dag zijn lichaamskracht voor den oogst, welken hij verwacht in te halen. De student verlaat geliefden en vrienden ten einde college te loopen en blijft tot middernacht op, opdat zijn arbeid ter voorbereiding van een overvloediger en loonend leven niet tevergeefs moge zijn. De pelgrimvaders verlieten met hun gezinnen hun geliefd tehuis, niet op zoek naar goud, doch op zoek naar God, opdat zij Hem zouden mogen aanbidden volgens de ingeving van hun geweten. Onze pionieraders kozen de wildernis met hun gezinnen, opdat zij een toevluchtsoord van rust en vrede mochten vinden buiten het bereik van hun vijanden.

De stuwkracht in het leven der meeste christelijke menschen, welke hen er toe leidt, zich in godsdienst-aangelegenheden te verdiepen, houdt niet zoozeer verband met het feit, wat de godsdienst voor hen in dit leven kan doen, doch wat hen na den dood zal worden geboden.

Wat is het einddoel van den tocht? De filosofieën en verklaringen als antwoord op deze vraag zijn vele en tegenstrijdig. De Kerk dient ons het plan en doel van het leven te verklaren, daar de Kerk het Woord van God tot ons moet brengen. De Kerk zou zich hieromtrent definitief moeten uitspreken. Waarom zou een zoon van God niet mogen weten, wat het einddoel van den tocht is, ten einde hem tegen een mislukt leven te beveiligen en te inspireeren tot een leven vol toewijding? Niets zal ons meer helpen, om nergens te belanden, dan nergens-heen-gaan.

Dat is de plaats, waar men zonder richtingwijzers en zonder de minste inspanning zeer zeker zal aankomen.”

Wij dienen te weten, waar wij heen gaan. Zonder dit zou de godsdienst onvolledig zijn. Veel van het ongelooft der wereld van heden en veel van de non-activiteit in godsdienst-aangelegenheden is aan gebrek aan deze leeringen te wijten.

„Zoover wij weten, werd er nimmer een volk gevonden, hoe onwetend, hoe laag, hoe onontwikkeld ook, of zij hadden op een of andere wijze een geloof, dat er iets in den mensch bestond, dat de dood niet kan verwoesten. Is dit een waanvoorstelling of is het een gelluister van den Eeuwigen Geest, welke ons spreekt van de onsterfelijkheid der menschen?” De groote strijd ontstaat echter, over wat er dan in den mensch is, wat de dood niet kan verwoesten en de toestand van dat leven na den dood.

Wijd en zijd werden de resultaten bekend gemaakt van een vragenlijst, opgesteld door de Ontwikkelings-school voor de Noordwestelijke Universiteit in Februari 1934, welke werd beantwoord door 500 predikanten, waarvan 92 pCt. of 460 er voor waren om te onderwijzen, dat zij, die sterven, direct zouden verder leven, zonder evenwel uit te leggen hoe of in welken vorm, waarbij men van de gedachte uitging, dat wat ook het lichaam ten tijde van het overlijden verlaat, zal blijven voortleven, terwijl niet werd gesproken over de mogelijkheid van een opstanding.

Uit het boek van Senator Albert J. Beveridge *De Jonge man en de Wereld*, ontleen ik het volgende:

„De wereld hunkert naar geloof. Betwijfel dit geen oogenblik. Heden zouden meer mannen en vrouwen liever in de weinige grondslagen van den christelijken godsdienst gelooven dan eenige andere gave, welke het kwistig geluk op hen zou kunnen uitstorten, te bezitten. Doch deze millioenen willen gelooven; zij willen niet redetwisten

of worden betwist. Zij willen zoodanig gelooven, dat hun geloof in kennis overgaat. Twijfel verwekt onrust; voor- en -tegens zeggen niets. Wij willen zekerheid, wij leeken. Ik heb jarenlang gewerkt om de meening te verkrijgen van de bekwaamste en meest ervaren mannen en vrouwen, waarmede ik met betrekking tot het onderwerp onsterfelijkheid in aanraking kwam. In alle gevallen bemerkte ik, dat dat het onderwerp was, waarin zij veel meer belang stelden dan in alle onderwerpen te zamen. „Ik zou liever de zekerheid hebben of een mensch, wanneer hij sterft, weer bewust zal voortleven, dan alle rijkdom der aarde te bezitten of het hoogste ambt, hetwelk de wereld te bieden heeft, te bekleeden”, zeide een man, wiens naam op het spoorweggebied bekend is als een der bekwaamste vervoer-experts van het land”.

Dan vertelt de Senator omtrent een jong predikant, die tijdens zijn vacantie zich de moeite getrooste, om elken predikant, dien hij ontmoette, drie positieve vragen te stellen, waarop moest worden geantwoord met ja of neen. De derde vraag was: „Geloofst u, dat wanneer u sterft, u weder zult leven als een bewuste intelligentie, wetend wie u bent en wie andere menschen zijn” en hij zegt: „Niet één antwoord was onomstootelijk bevestigend.”

De zaligheid beteekent voor de meeste christenen het ontkomen aan het eeuwig branden. Vandaar de bewering, welke men zoo vaak hoort: „Ik ben zalig”. Een vooraanstaand predikant zeide, dat een persoon zóó zalig kon worden en hij knipte met de vingers. Dus is het einddoel van den tocht voor zulke menschen het ontkomen aan de eeuwige straf. Er wordt geen vaste regel naar voren gebracht, hoe wij onzen tijd dan moeten besteden.

Een dominee stelde de vraag: „Kan een persoon in dit leven zalig worden of moet hij sterven om zalig te worden?” Daarop antwoordde ik: „Als u mij wilt zeggen, wat u met zalig worden bedoeld, zal ik uw vraag beantwoorden” en toen hij om een antwoord verlegen scheen te zijn, verklaarde ik hem, dat de Heiligen der laatste dagen gelooven, dat

zaligheid niet een einddoel, doch een proces is; dat de profeet Joseph Smith leerde, dat „wij niet spoediger zalig worden dan wij kennis verwerven.” Ik vestigde de aandacht op het feit, dat wij ons lichaam ontvingen, omdat wij getrouw waren in het leven, voordat wij naar deze aarde kwamen; dat zij, die niet getrouw waren, dit voorrecht verbeurden en wij kennen hen als satan en zijn engelen. Ik haalde het zesde vers van Judas aan: „En de engelen, die hun beginsel niet bewaard hebben, maar hunne eigene woonstede verlaten hebben, heeft Hij tot

De gelijkenis van de talenten

het oordeel des grooten dags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard”. Wij werden dus, omdat wij eens getrouw waren, bevoorrecht naar deze aarde te komen en ons in het bezit van een lichaam te verheugen en omdat satan en zijn engelen niet getrouw waren, werden zij uit de hemelen geworpen (zie Openb. 12 en Jesaja 14) en de eenige lichamen, welke zij kunnen hebben, zijn die, welke zij in bezit kunnen nemen, doch die aan hunne broederen en zusters toebehooren, die getrouw waren. En dit is de mensch, die volgens Jesaja uit de hemelen werd geworpen en de aarde doet beven en koninkrijken schudden.

Hij is dus een mensch, een zoon van God evenals wij, doch wat hij heeft verloren door zijn ongetrouwheid, zal hij wellicht nimmer weten.

Dan zijn er nog zij, die minder dapper waren, en wel mochten komen en lichamen ontvangen, doch hun lichamen zijn niet wit en schoon en zij mogen het Priesterschap niet dragen en andere zegeningen ontvangen. Zouden dergelijke lessen ons de waarde van getrouwheid niet leeren?

Door den profeet Joseph Smith lezen wij in het Boek van Abraham, waaruit ik aanhaal hoofdstuk 3:24-26: „En wij zullen eene aarde maken, waarop dezen kunnen wonen. En wij zullen hen hier mede beproeven, om te zien of zij alle dingen willen doen, hoedanig ook de Heere hun God aan hen zal gebieden. En zij, die hunnen tweeden staat behouden, zullen glorie voor eeuwig en altijd op hunne hoofden vermeerderd hebben”. Het is goed te weten dat, wanneer wij dezen tweeden staat behouden, wij glorie op ons hoofd vermeerderd zullen zien en niet worden teruggezet. „Zooals allen in Adam sterven, zullen allen in Christus worden levend gemaakt”. Wij mogen ons lichaam voor een spanne tijds verliezen, het zal schooner weer tot ons wederkeeren dan wij ooit hebben gekend en het zal even echt en tastbaar zijn, als het thans is.

„Wanneer de Zaligmaker zal verschijnen, zoo zullen wij Hem zien gelijk Hij is. Wij zullen zien dat Hij een man is gelijk wijzelven. En dezelfde gezelligheid, welke onder ons hier bestaat zal daar onder ons bestaan, alleenlijk zal het vereenigd zijn met eeuwige heerlijkheid, welke heerlijkheid wij thans niet genieten” — *Leer en Verbonden* 130:1-2.

In Alma 40:23 lezen wij: „De ziel zal geheel hersteld worden tot het lichaam; en het lichaam tot de ziel; ja, ieder been en gewricht zal hersteld worden tot zijn lichaam; zelfs een haar van het hoofd zal niet verloren gaan; maar alle dingen zullen tot hunne eigene en volmaakte gedaante hersteld worden”.

Wij hebben nimmer een persoon gezien, welke met eeuwige heerlijkheid werd bekleed, doch de profeet

Joseph beschrijft zulk een persoon, Moroni, toen hij aan hem verscheen, met deze woorden:

„...toen onmiddellijk een persoon naast mijn bed verscheen, in de lucht staande, want zijne voeten raakten den vloer niet. Hij droeg een los kleed van zeer buitengewone witheid. Het was een witheid, die de aardsche dingen, die ik ooit gezien had, verre overtrof; ik geloof ook niet, dat eenig aardsch voorwerp gemaakt kan worden, dat er zoo wit en schitterend kan uitzien. Zijne handen waren bloot en zoo ook zijne armen een weinig boven de pols; eveneens waren zijne voeten bloot en zijne beenen een weinig boven de enkels. Zijn hoofd en hals waren ook bloot. Ik kon zien, dat hij geen andere kleding aan had dan dit kleed, daar het open was, zoodat ik zijne borstholte kon aanschouwen. Niet alleen was zijn kleed buitengewoon wit, maar zijn geheele persoon was boven beschrijving heerlijk en zijn aangezicht aan den bliksem gelijk.”

Toen Adam en Eva in den hof werden geplaatst, bracht de aarde door hun aanraking alles voort zonder evenwel doornen en distelen te kunnen verhinderen, waarmede ze vervloekt was, toen Adam en Eva vanuit den hof waren verdreven en in het zweet huns aanschijns hun brood zouden eten (zie Gen. 3:17-19), doch sinds de verzoening van den Heiland werd gewrocht, zal niet alleen de mensch opstaan, doch de aarde zal tot haar oorspronkelijken staat worden teruggebracht. Sprekend over dien tijd, zegt Jesaja:

„En zij zullen huizen bouwen en bewonen en zij zullen wijngaarden planten en derzelver vrucht eten; zij zullen niet bouwen, dat een ander het bewone; zij zullen niet planten, dat een ander het ete; want de dagen Mijns volks zullen zijn als de dagen eens booms en Mijne uitverkorenen zullen het werk hunner handen verslijten. Zij zullen niet tevergeefs arbeiden noch baren ter versterking; want zij zijn het zaad der gezegenden des Heeren en hunne nakomelingen met hen” Jesaja 65:17-25.

Het duizendjarig rijk zal de grootste arbeidsperiode zijn, welke het Koninkrijk van God ooit heeft gekend, want

de Koning zelf zal presideeren, tot dat alle vijanden onder Zijn voeten zullen zijn geplaatst en het Koninkrijk is toebereid als een bruid voor haar bruidegom, ten einde aan den Vader te worden overgegeven. De Heere zal ook dan voortgaan, door middel van mannen en vrouwen te werken, zooals Hij nu gedaan heeft. Ouders zullen hun kinderen in de opstanding ontvangen en mannen en vrouwen zullen tot elkander worden hersteld, indien zij de wet hebben onderhouden, waardoor zij op dien zegen aanspraak kunnen maken, juist zooals zij, die door gehoorzaamheid aan de wet in dit leven een lichaam hebben ontvangen. Wanneer de Meester komt, zal Hij met Zich brengen allen, die getrouw en waar zijn geweest, die aangaande Zijn werk hebben geleerd en zich hebben voorbereid om Hem te assisteeren in het voorbereiden van het Koninkrijk, dat aan den Vader zal worden overgegeven, doch Johannes zegt ons, dat de rest der dooden niet zal leven, totdat de duizend jaren zullen beëindigd zijn. Dit is de eerste opstanding. „Zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geene macht, maar zij zullen priesters van God en Christus zijn en zij zullen met Hem als koningen heerschen duizend jaren”. Dit is meer dan het ontkomen aan verbranden, hetwelk de menschen in gedachten hebben, wanneer zij spreken over zalig worden. Dit is een arbeidzaam leven. Er zullen dan steden en naties zijn, zooals nu het geval is, doch het Koninkrijk, hetwelk Daniël zag, zou de God des hemels in de laatste dagen verwekken en zeide hij, het zou aan de heiligen des Allerhoogste worden gegeven, en zij zouden het voor eeuwig bezitten, voor immer en altoos. De Heiland moet dit in gedachten hebben gehad, toen Hij door

middel van de gelijkenis der talenten zeide tot hen, die getrouw waren geweest in het gebruik der door hen ontvangen talenten: „Welgedaan, gij goede en getrouwe dienstknecht, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal Ik u zetten, ga in, in de vreugde uws Heeren”. Is het werkelijk de moeite waard, in dit leven getrouw te zijn, opdat wij tot een werkzaam leven met Hem, onzen Meester en Verlosser, mogen worden voortgeroepen, in tegenstelling met een wachten in het graf, totdat de duizend jaar voorbij zijn en dan voort te komen en overeenkomstig onze werken te ontvangen?

Dat allen niet hetzelfde zullen ontvangen, blijkt duidelijk uit de woorden van den Meester: „In Mijns Vaders huis zijn vele woningen — indien dit niet zoo ware, zoo zoude Ik het u gezegd hebben” en de opmerking van Paulus: „Eene andere is de heerlijkheid der zon en eene andere is de heerlijkheid der maan en eene andere is de heerlijkheid der sterren; want de eene ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster; alzoo zal ook de opstanding der dooden zijn.” Wie anders dan wijzelven zullen dus beslissen, tot welke heerlijkheid wij zullen gaan? De menschen zouden gelukkig moeten zijn, zulk een filosofie te kunnen aannemen, indien zij ze maar konden begrijpen.

Het einddoel van den tocht is dus vermeerdering te ontvangen. Wij zullen niets verliezen, doch veel verkrijgen, indien wij getrouw onzen tweeden staat behouden. Het moet ook Paulus' begrip van deze filosofie zijn geweest, welke hem tot de uitroep bracht: „Oh graf, waar is uw overwinning; oh dood, waar is uw prikkel? en „het oog heeft niet gezien, noch het oor gehoord, noch is het in des menschen hart opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft hun, die Hem liefhebben.”

* * *

Wat God onder alle omstandigheden voor ons wil doen, is hetzelfde, wat een goede moeder zou doen, wanneer dit in haar macht en wijsheid was.

— E. P. Brown.

DE MORMONEN WIJZEN DEN WEG

door Oud. Joseph P. Lambert

Uit *Life and Teaching of Christ* ontleenen wij het volgende: „Zoolang lijden en gebrek blijven bestaan, hebben de burgers van het Koninkrijk van God den plicht, alles in hun vermogen te doen om die te verlichten. Hoe grooter hulpmiddelen en invloed, des te grooter hun verantwoordelijkheid.”

Tijdens de laatste twee jaar is er aan de Kerk van Jezus Christus van de heiligen der laatste dagen meer bekendheid gegeven dan ooit in haar geschiedenis het geval is geweest en zulks naar aanleiding van een plan, gebaseerd op de bovengenoemde gedachte, hetwelk de aandacht der gansche wereld op zich heeft gevestigd.

Het was in het voorjaar van 1936, dat werd afgekondigd, dat de Kerk zou voorzien in een Voorzorgsplan met drie doeleinden: „Ten eerste, het voorzien in voedsel, kleeding en dekking voor de getrouwe Heiligen der laatste dagen, die niet in staat waren door eigen pogingen zich de noodzakelijkheden des levens te verschaffen; ten tweede, het vinden van arbeid voor de werkloozen, die tot werken in staat zijn; ten derde, het verbeteren der toestanden van hen, die wel arbeid verrichten, doch wier inkomen te gering is om zich de noodzakelijkheden en geriefelijkheden des levens te verschaffen.

Nauwelijks was dit plan afgekondigd, of de couranten en tijdschriften over de geheele Ver. Staten wijdden er artikelen aan. Enkele der artikelen gingen vergezeld van groote onjuiste kleurfoto's van wat de Mormonen van plan waren te doen, doch de meeste gaven juiste en zorgvuldige verklaringen van het voorgestelde plan.

In antwoord op deze publiciteit gaf president Heber J. Grant de volgende verklaring, welke geen twijfel liet voor de beweegredenen achter de organisatie van het programma: „Ons hoofddoel bij het organiseeren van het Voorzorgsplan der Kerk was, een systeem in het leven te roepen, waardoor de vloek der ledig-

heid zou worden teniet gedaan, alsmede het euvel van steunverleening, en onafhankelijkheid, ijver, nijverheid en zelfrespect weder onder het volk zouden kunnen worden gevestigd. Werk zal weder als het leidend beginsel voor het leven van onze Kerkleden worden getroond.”

De Heiligen der laatste dagen hebben immer den nadruk gelegd op het feit, dat de luiaard geen plaats heeft in de Kerk. Onlangs verscheen in *The Reader's Digest*, een Amerikaansch tijdschrift, waarvan de verspreiding wereldwijd is, een typisch artikel onder den titel „De Mormonen trekken op tegen steun” en daarin werden de volgende woorden

Werksters aan het Voorzorgsplan maken fruit in

Allen in samenwerking vereenigd

van Brigham Young aangehaald: „Mijn ondervinding heeft mij geleerd, dat het nimmer eenig nut heeft, aan een man of vrouw maar geld, voedsel, kleeding of iets anders te geven en te geven, indien zij lichamelijk tot werken in staat zijn. Zulk een gang van zaken kan een gansche gemeenschap verwoesten en de menschen tot luiaards maken.”

Daarom is het ideaal achter het Voorzorgsplan der Kerk dieper dan het louter voorzien in voedsel, kleeding en dekking, doch wijst terzelf-

der tijd naar het opbouwen van mannen en vrouwen van karakter. Indien de doeleinden van het programma moeten worden bereikt, zullen de volgende paden moeten gevolgd: ten eerste moet er geen ledigheid meer in de Kerk zijn; ten tweede moeten alle leden de les van zelfopoffering leeren; ten derde moeten allen de kunst van te zamen leven en werken meester worden; ten vierde moet in de priesterechapsquorums een meerdere broederschap worden beoefend; en ten vijfde moeten allen den moed verkrijgen om de uitdaging der huidige problemen het hoofd te bieden.

„Staat op en schijnt voort, opdat

Grant een verslaggever van *The March of Time*.

New York Times, een van Amerika's grootste couranten, plaatste een hoofdartikel met als titel „De Mormonen wijzen den weg”, hetwelk sloot met de woorden „En indien de Mormoonsche Kerk door dit programma kan toonen, bekwaam te zijn voor haar eigen leden te zorgen, dan heeft ze in deze generatie de wereld de grootste bijdrage gegeven”.

Een onlangs verschenen nummer van *Life*, Amerika's fotografisch tijdschrift, wijdde zes pagina's geheel en al aan foto's van de Mormonen en hun arbeidzaamheid. Een

Landbouwershanden werken aan het Voorzorgsplan

Groote stukken grond zijn in gebruik genomen

uwlicht een standaard voor de naties moge zijn” zijn de woorden van den Heere tot de heiligen, zooals in de *Leer en Verbonden* gegeven en het Voorzorgsplan der Kerk heeft het licht voor de naties doen schijnen zooals nimmer te voren.

The March of Time, welbekende filmonderneming, waarin de hedendaagsche gebeurtenissen worden weergegeven, zond een staf journalisten en fotografen naar Salt Lake City teneinde foto's van het programma te verkrijgen, alsmede van het Tempelplein, de Algemeene Autoriteiten der Kerk en de leiders van dat programma. In deze film, welke enkele weken geleden in de bioscopen over de geheele Ver. staten alsmede andere Engelschsprekende landen werd vertoond, was een lied opgenomen, gezongen door het vermaarde tabernakelkoor alsmede uitleggingen door president

foto van president Grant besloeg een dier pagina's, terwijl eveneens kleinere foto's van andere der Algemeene Autoriteiten en leiders van het Voorzorgsplan, alsmede foto's van den Salt Lake Tempel en het Voorzorgsplan in uitvoering, werden gepubliceerd. Naar schatting wordt dit blad door zestien millioen menschen gelezen.

Als toelichting heeft *Life* o.a. het volgende te zeggen: „Toegewijde geloofvers in goddelijke openbaring, als wij zijn, vormen de Heiligen der laatste dagen wellicht de ijverigste en onafhankelijkste godsdienstige groep, welke heden bestaat Washington glimlacht heden dankbaar om hun grootsch Voorzorgsplan Het is geen nieuwigheid, doch het Mormoonsche Voorzorgsplan is eenvoudig een herverzekering van het achtenswaardige kerkdoel „de menschen te helpen, zichzelf te helpen,

een opvolgen van het prachtige voorschrijft „betalen zonder werken is onjuist”. De toepassing van deze voorschriften stelden de Mormonen in den beginne in staat, de naakte woestijnen van het Westen vruchten te doen voortbrengen, en hielp hen later, de prachtige gebouwen van Salt Lake City op te trekken....”

De lezers van *The Saturday Evening Post*, Amerika's oudste weekblad, vonden het volgende artikel: „De Mormonen voelen, dat zij pioniers waren in een nieuw land, de woestijn overwonnen en dat het met zuik een erfdeel voor een gedeelte van haar ledental, een schande zou zijn steuntrekker te zijn. Zij hebben niet alleen hun land, doch zichzelf een grooten dienst bewezen”.

New York Herald Tribune schreef het volgende: „Hard realisme van het soort, hetwelk zich heden gaat voorbereiden tegen de crisis, welke zich onvermijdelijk binnen enkele jaren zal voordoen, kan worden verwacht van een volk als de Mormonen, wier geheele geschiedenis er een is van zorgvuldig plannen beramen, zoodat er in de vette jaren voldoende voorradig zal zijn om de magere jaren door te komen.... Overleg is in het Mormoonsche karakter ingeweven en daarmede het besef, dat slechts door hard werken de mensch zich een weg door het leven kan banen. Omdat Brigham Young met wijsheid te werk ging, bouwde hij in de woestijn een kotonierrijk. Doch omdat hij eveneens met wijsheid onderrichte, heeft dit rijk haar blijvend bestaan te danken aan den actieven en blijvenden geest van samenwerking van de zijde der leden van de Kerk”.

The Catholic Worker, een invloedrijk tijdschrift der Katholieke kerk, publiceerde een geheele pagina, waarvan het volgende slechts een uittreksel is: „De Mormonen zijn personaliteiten. De Mormonen hebben van de Katholieken de leiding om voor hun nooddriftigen te zorgen, overgenomen. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen heeft de crisis onder oogen gezien op een wijze, welke ons zogenaaemde Katholieke liefdadigheidsverenigingen beschaamd doet staan. Ze heeft iederen man, iedere vrouw

en ieder kind opgeroepen, persoonlijk verantwoordelijk te zijn voor de verbetering van de huidige crisis. Wij herhalen, al het werk was vrijwillig en persoonlijk. Er werd geen loon voor uitbetaald. En het werd gedaan zonder de hulp van den staat in te roepen. Wij raden onze Katholieke lededoppen aan, enkele bladzijden uit de geschiedenis van de Kerk van de Heiligen der laatste dagen over te nemen. Het is bittere thee, die wij moeten drinken, en door Mormoonsche handen bereid”.

Dit zijn slechts uittreksels uit enkele der duizenden persartikelen, welke de laatste twee jaar aan de Kerk en haar werkzaamheden werden gewijd als gevolg van het Voorzorgsplan. Twee jaar is het plan nu in werking en de resultaten stemmen alleszins tot dankbaarheid. Groote stukken grond zijn in gebruik genomen; tehuizen en kerkgebouwen zijn verbouwd en de grond eromheen verfraaid; fruit, groenten en vleesch werd voor toekomstig gebruik gewekt en in bussen verpakt; oud-maak-nieuwe kleding werd vervaardigd; kortom, het Voorzorgsplan der Kerk begaf zich op ieder arbeidsveld en vond praktische dingen, welke de leden der Kerk konden verrichten, ten einde in hun onderhoud te voorzien. Veel is er gedaan en nog veel zal worden verricht, doch zij, die er aan hebben medegewerkt, zijn dichter tot elkander gekomen en hebben de wereld een eenheid getoond, welke tot voorbeeld strekt.

Lielde en gewilligheid tot dienen inspireeren hen, die ook maar iets met het programma uitstaande hebben. Hij, die zijn broeder niet liefheeft, zal zich niet voor hem willen opofferen en het hem mogelijk maken, vreugde in het leven te genieten. Het plan roept allen, die met overvloed zijn gezegend, op tot vrijelijk geven aan en samenwerken met de minder bedeeden, opdat allen in het te zamen werken vreugde mogen vinden, zich de eenvoudige geriefelijkheden en noodzakelijkheden van het leven kunnen verschaffen en gered mogen worden van de vloeken van ledigheid en armoede.

(Zie vervolg op blz. 219).

1 JUNI 1938

VAN DE REDACTIE

PADVINDERIJ IN DE KERK

(Oud. John H. Taylor, een lid van den Eersten Raad van Zeventigers, is sinds de oprichting der Padvinderij in de Mormoonsche Kerk daaraan verbonden. Als athletiek-leider der J. M. O. O. V. werd hem de speciale verantwoording opgelegd, de padvinderij in de stakes en wijken te bevorderen, toen de O. O. V.-Padvinders werden georganiseerd. Red.)

INDIENER iets deugdelyk, liefelyk of goed of prijzenswaardig is, zoo „streven wij naar die dingen”. Dit is immer de houding geweest van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen. Door deze ruime opvatting en de erkenning van het goede onder de menschen, heeft de Kerk zich immer op het veld van vooruitgang bewogen. Zij geloofst, dat de godsdienst niet alleen te maken heeft met het geestelyk welzijn van den mensch, doch eveneens met zijn lichamelijke en verstandelyke ontwikkeling. Voor haar leden is alles, wat tot het geluk, de gezelligheid en den vooruitgang van den mensch bijdraagt, godsdienst.

De geschiedenis van het begin en de organisatie van het padvinderswerk door Sir Robert Baden-Powell en zijn snellen groei in Engeland en andere landen is algemeen bekend, en vooral bij de jeugd der wereld. De Mormoonsche Kerk was alreeds ten tijde van het begin der padvinderij overtuigd van de noodzakelykheid, op den vrijen tijd van den jongen toe te zien en hem zijn tijd nuttig ter vooruitgang van karakterbouw te doen benutten.

De jongen had zijn opleiding in de Jonge Mannen Onderlinge Ontwikkelings-Vereeniging, speciaal in het leven geroepen door president Brigham Young voor het besteden van den vrijen tijd. De jongen was eveneens lid van het Priesterschap, hetwelk niet alleen met de geestelyke zijde van het leven, doch eveneens met de tijdelijke uitstaande heeft. Boodschappen doen, de armen en de zieken bezoeken, voor de weduwe of de bejaarde hout te hakken, was een deel van zijn arbeid.

Doch de Kerk had, waar zij te maken had met den vrijen tijd van den jongeren jongen, een delinitief uitgewerkt plan noodig, waarop de genoegens van den jongen konden worden opgebouwd — een, hetwelk hem niet alleen gelukkig zou maken, wanneer het werd gevolgd, doch tevens voor zijn leven die grondslagen zou leggen, waarop het karakter zou kunnen worden opgebouwd. Dit besellend, werd het Jongens-Comité der Jonge Mannen Onderlinge Ontwikkelings-Vereeniging gevraagd, het vraagstuk aan een speciaal onderzoek te onderwerpen en verschillende soorten jongensorganisaties in andere plaatsen na te gaan. Te dien tijde bestond de Padvinderij van Amerika nog slechts een jaar en hun werkzaamheden kwamen het comité onder de aandacht. De waarde van haar opleiding was direct te zien en haar algemeene methode werd aanvaard en toegepast, totdat de Kerk zich in Mei 1913 bij de nationale organisatie aansloot.

In het eerst aarzelde de Kerk met deze aansluiting, aangezien men niet zeker was, hoever de nationale organisatie het leiderschap van den jongen zou overnemen. Geen programma zou van voldoende belang zijn, wanneer het op een of andere wijze de verwantschap tusschen den jongen en zijn Kerk in den weg kwam te staan. Doch het was weldra te zien, dat het van nut zou zijn, daarnaast de voordeelen van nationale erkenning te plaatsen met zijn uitrusting, literatuur, organisatie en programma, met het leiderschap en de aandacht van de beste mannen in vele landen, die zekerlijk op den jongen en zijn vrijen tijd-werkzaam-

heden invloed zouden kunnen uitoefenen.

Onze vrees voor het verliezen van het toezicht op den jongen werd door de Padvindersonorganisatie spoedig verjaagd. In feite ging ze zelfs verder dan de Kerk had durven hopen en zij verklaarde, dat het programma voor een ieders gebruik was, hetzij het een kerk was of een onafhankelijke groep. De leiders maakten duidelijk, dat zij gelukkig zouden zijn, indien de Kerk wel, en zich zelfs teleurgesteld zouden gevoelen, indien de Kerk niet het programma zou gebruiken, teneinde de jongen in zijn eigen Kerk te houden.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen heeft de Padvindersonvereniging zeer oprecht in haar houding bevonden. Nooit heeft ze op eenigerlei wijze laten gevoelen, dat zij zich bekort gevoelde, omdat de padvindersonactiviteiten werden gebruikt om de Mormoonsche jongens te helpen, betere leden der Kerk te worden.

Met zulk een schitterende organisatie als de Jonge Mannen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging met uitgewerkte cursussen, was het niet moeilijk, dit aanvullend programma in te lasschen en het onmiddellijke en intelligente leiding te geven. In het eerst ging alles langzaam, daar de beweging nieuw was en leiderschap moest worden ontwikkeld. Doch de idealen waren juist en het alles moest slagen. Naarmate de

leiders beter bekend werden met de mogelijkheden, zag men als gevolg van de intelligente aanwending van het padvindersonwerk de goede resultaten in het leven der jongens inwerken. De waarde voor een land of een kerk van een programma voor jongens wordt bepaald naar het soort burger, dien het ontwikkelt en naar het aantal jongens, die oprechtere volgelingen van den Meester worden, naarmate zij van jongen tot man opgroeien. Heden beveelt de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen deze beweging voor jongens aan allen aan, ongeacht in welk land zij mogen wonen, daar het schitterenden karakterbouw voorstaat.

Mogen wij onze waardeering uitspreken jegens Lord Baden-Powell voor het beginnen met het padvindersonwerk en onzen oprechten dank aan allen van die scharen andere mannen, die het zoo prachtig hebben doen voortrollen tot het programma, hetwelk het heden is. Het is een inspiratie en een leidende invloed voor het welzijn van ons leven geweest, terwijl hieraan tevens een eer en voorrecht verbonden is.

Zooals alle andere padvindersonleiders hopen wij, dat de woorden van Christus „inzooverre gij dit aan den minste dezer doet... zoo hebt gij dit aan Mij gedaan”, immer een aansporing zijn om het geloof in, het werk voor en de liefde voor deze heerlijke jongens van ons te behouden. — John H. Taylor.

* * *

BIJ DE VOORPAGINA

Een weergave van het buitenleven der Padvinderson in West-Amerika, de treffende foto op de voorpagina van dit nummer van *De Ster*. Ze werd genomen aan den oever van Granddaddy Lake, hoog in het Rotsgebergte van Utah en toont een groep padvinderson „op pad”, aan het einde van den dag kampwaarts trekkend. Een van de groote padvindersonkampen in Utah is nabij het meer gelegen. Vijf en twintig jaar geleden aanvaardde de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen de Padvinderson als een voornaam deel van haar jeugdprogramma en werd aldus de eerste Kerk, welk een dergelijken stap ondernam.

WETENSCHAP EN MORMONISME

Een radio-interview

door Ouderlingen WAYNE B. HALES en GEORGE STREBEL

VELE GODSDIENSTIGE menschen gaan gewoonlijk van het standpunt uit, dat een diep godsdienstig of geestelijk leven niet is te vereenigen met een hoog intellectueel leven, zooals op de velden van wetenschap en filosofie te vinden. Spoedig na den dood van Christus begonnen de leiders der kerk en de leiders der intellectueele groepen elkander met schele oogen aan te zien. Hypatie, een bekend filosofisch lector, werd in 441 door een groep monniken vermoord en in 529 werd de groote school van Athene op bevel van de kerk en den keizer gesloten. In de dertiende eeuw werd Roger Bacon door den invloed van de geestelijkheid 24 jaar gevangen gehouden, omdat hij op proefondervindelijke wijze nieuwe waarheden leerde. In het laatste gedeelte der 16e eeuw werd Nicholas Copernicus het zwijgen opgelegd. Giordano Bruno moest op de brandstapel het leven laten en later werd Galileo gedwongen, zijn denkbeelden te laten varen, dit alles, omdat zij geloofden en leerden, dat het de aarde en niet de zon en sterren waren, waaraan men de dagelijksche bewegingen kon toeschrijven, terwijl de menschen der kerk zich op den Bijbel beriepen ten einde te bewijzen, dat Jozua de zon en niet de aarde gebod, stil te staan.

Dr. Hales, u hebt enkele interessante voorbeelden van den strijd tusschen leiders in den godsdienst en leiders der wetenschap aangehaald, doch dit alles had zeer lang geleden plaats. Wat is de houding der Mormoonsche Kerk tegenover deze vraagstukken?

De Mormoonsche Kerk heeft immer alle nieuwe waarheid, welke voortgang en vreugde in het leven beteekent, verwelkomd. Een van onze fundamenteele leerstellingen zegt: „Indien er iets deugdelijk, liefelijk of goed of prijzenswaardig is, zoo streven wij naar die dingen.”

President Brigham Young verklaarde vele jaren geleden de hou-

ding der Kerk jegens de wetenschap op doeltreffende en practische wijze: „Indien een der broederen een lezing moet geven voor ouders en kinderen over literatuur, over de grondbeginselen der Engelsche taal, dan is het mijn godsdienst, is het een deel van mijn geloof. Of indien een broeder een lezing voor ons houdt over sterrenkunde, geneeskunde of geologie, dan zal onze godsdienst dit alles aanvaarden. Het maakt

Het Mormoonsche standpunt

DE HEILIGEN der laatste dagen beweren, dat er tusschen de wetenschap en den godsdienst geen groote strijd bestaat. Zij gelooven, dat de godsdienst gebaseerd is op de geopenbaarde waarheden van God, terwijl de wetenschap te doen heeft met de ontdekte waarheden van God.

Wanneer de theorieën der wetenschap vaststaande feiten worden, zijn zij in overeenstemming met zuiveren godsdienst. Dit interview is de inhoud van een radio-interview, hetwelk onlangs over het KSL station in Salt Lake werd uitgezonden, tusschen Dr. Wayne B. Hales, professor in de Medicijnen aan de Brigham Young Universiteit en George Strelbel, een student.

geen verschil, wat het onderwerp is, indien het er slechts toe leidt, het verstand te ontwikkelen, de gevoelens te verheffen en de bekwaamheid te vergrooten. De waarheid, welke zich in alle kunst en wetenschap bevindt, vormt een deel van onzen godsdienst. Geloof is geen grooter deel er van dan het een of ander waar beginsel van filosofie.”

Dat klinkt heel goed, doch heelt Brigham Young eenigen grond, waarop zulk een vrij standpunt te baseeren?

Ja, de profeet Joseph Smith, de groote oprichter van het Mormo-

nisme, was een der eersten, die deze denkbeelden huldigde. In feite kan worden gezegd, dat Joseph Smith de proefondervindelijke methode heeft toegepast, namelijk: Vraagt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en gij zult opengedaan worden", waarop hij zijn eerste groote visioen ontving. Toen hij Jakobus 1:5 las, hetwelk luidt: „Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een ieder mildelijk geeft en niet verwijt en ze zal hem gegeven worden", ontving hij de inspiratie van het belang er van. Maar let wel op den raad, welke in het volgende vers wordt gegeven, ten einde de juiste proefondervindelijke techniek toe te passen:

„Maar dat hij ze begeere in geloof, niet twijtelende; want die twijfelt is eene baar der zee gelijk, die van den wind gedreven en op en neder geworpen wordt". Dat hij ook de belangrijkheid van die bewering inzag, wordt aangetoond door het feit, dat hij onmiddellijk zichzelf vernederde en door vasten en bidden goddelijke leiding zocht, ten einde de vraagstukken op te lossen, welke zijn ziel verontrustte. Van die ondervinding af tot aan zijn dood heeft hij immer licht en waarheid aan den goddelijken Maker gevraagd. Zijn laatste geschriften en leeringen stonden het leven op een zeer hoog intellectueele basis voor. Aanhalingen als de volgende zijn onder de moderne geschriften, door hem geopenbaard: „De heerlijkheid Gods is intelligentie". „De mensch wordt niet spoediger zalig dan hij kennis verkrijgt". — „Onderwijst elkander ijverig en Mijne genade zal met u zijn, opdat gij meer volmaakt en onderwezen moogt worden in theorie, in grondbeginsel, in leer, in de wet van het Evangelie, in alle dingen, welke tot het koninkrijk van God behooren, die nuttig voor u zijn om te verstaan; van dingen beide in den hemel en op de aarde en onder de aarde; dingen, welke geweest zijn, dingen die nu zijn, dingen die spoedig plaats zullen hebben; dingen, die binnenslands zijn, dingen die in het buitenland zijn; de oorlogen en verwickelingen der natiën, en de oordeelen die op het land zijn en

eveneens eene kennis van landen en koninkrijken" (*Leer en Verbonden* 88:78-79).

Deze gedachten, te zamen met vele andere soortgelijke, vormen het doel en den grondslag, waarop het onderwijssysteem der Kerk is gebaseerd. De profetenschool, in December 1933 georganiseerd, werd aangeraden, ijverig in goede boeken naar woorden van wijsheid en geleerdheid te zoeken „zels door studie en eveneens door geloof". Parley P. Pratt, een lid van deze school, schreef later in zijn *Sleulel voor Godgeleerdheid* enkele gedachten, welke geheel parallel gaan met 'die, door Brigham Young, naar voren gebracht:

„Zij (theologie) is de wetenschap van alle andere wetenschappen en nuttige kunsten, en in waarheid de bron, waaruit zij voortkomen. Ze omvat filosofie, sterrenkunde, geschiedenis, meetkunde, aardrijkskunde, talen, literaire wetenschap en heeft te doen met alle feiten in iederen... tak van kunst en onderzoek..... Alhetgeen nuttig, groot en goed is, alhetgeen dient tot steun, troost, leer, stichting, reiniging, veredeling of verheffing van intelligentie, wordt voortgebracht door deze wetenschap en deze wetenschap alleen, en alle andere wetenschappen zijn slechts spruiten, welke uit dezen wortel voortkomen."

Die verwijzingen zijn alle zeer

goed, doch werden gegeven door menschen, die twee of drie generaties terug leefden, toen er nog geen auto's bestonden, geen radio's, geen bioscopen, geen electriciteit, of andere moderne wetenschappelijke toepassingen. Denkt u, dat de leiders der Kerk heden een meegaande houding aannemen jegens de bijdragen der moderne wetenschap, welke mede onze huidige beschaving hebben gevormd?

Wijlen president Joseph F. Smith zeide: „Op den godsdienst, welke niet de macht bezit, de menschen ook in hun tijdelijk leven zalig te maken en hen hier voorspoedig en gelukkig te doen zijn, kan ook niet worden gebouwd voor hun geestelijke zaligheid en hun verhooging in het toekomstige leven.” Deze aanhaling geeft ook de houding van onze godsdienstleiders van heden weer.

Dikwijls is de verwantschap tusschen den Bijbel en de wetenschap in mijn gedachten opgekomen. Kunt u mij vertellen, mijnheer Hales, hoe de Kerk heden den Bijbel op punten van wetenschappelijk belang, op haar bladzijden te vinden, uitlegt?

Wij gelooven, dat de Bijbel een groot letterkundig en godsdienstig meesterstuk is, welke in groote trekken de handelingen van Jehova met Zijn verkoren volk, de Israëlieten, weergeeft. Doch in geen geval moet hij worden beschouwd als een tekstboek of een zegsman voor de wetenschap. Het eerste hoofdstuk van Genesis bijvoorbeeld, hetwelk door critici als het grootste van 's werelds literatuur wordt beschouwd, geeft het feit der schepping weer, doch niet de wijze. „In den beginne schiep God de hemelen en de aarde” wordt door het Mormoonsche volk letterlijk aangenomen. Wij gelooven, dat achter al de scheppingsprocessen vanaf het voortbrengen van het licht tot aan de voltooiing van het volmaakte lichaam van den mensch, begiftigd met Zijn goddelijken geest, God staat Die betekenis en doel en macht geeft aan het bestaan van al Zijn schepselen. De Bijbel zegt ons niet, hoe deze wonderen tot stand kwamen, doch steeds weer herhaalt hij, dat God de kracht achter dit alles was en het Mormoonsche volk neemt dit zonder twijfel aan. Wij gevoelen niet,

dat in deze aanname wij in tegenstrijd met de wetenschap zijn. De wetenschappelijken mogen de eene theorie na de andere aanvoeren, teneinde de scheppingsmethode te verklaren en wanneer deze waarheid is gevestigd, indien dit ooit kan worden gedaan, zal het Mormoonsche volk dit gaarne als een deel van hun algeheele filosofie aanvaarden. De Heiligen der laatste dagen hebben vanaf den beginne een soort intellectueel leven aanvaard, hetwelk een algeheele vereenigbaarheid tusschen hun godsdienst en de waarheden der moderne wetenschap mogelijk maakt. Het is voor ons onbegrijpelijk, dat twee groote velden van menschelijk pogen met betrekking tot de oogmerken der waarheid, welke zij trachten te ontdekken, zouden uiteenloopen. Die waarheden, welke van tijd tot tijd door wetenschappelijk onderzoek worden ontdekt en bijdragen tot de vreugde van het leven, sluiten automatisch de gelooven van het Mormoonsche volk in.

Dr. John A. Widtsoe, een onzer levende Kerkleiders, heeft onlangs gezegd:

„Naarmate wetenschappelijke kennis is vooruitgegaan, zijn de fundamentele waarheden van den godsdienst meer en meer bevestigd; en naarmate de mensch nader tot den waren godsdienst is gekomen, is hij vriendelijker tegenover alle zaken van wetenschappelijk onderzoek komen te staan. De Heiligen der laatste dagen erkennen geen strijd tusschen ware wetenschap en het evangelie van Jezus Christus, doch zij maken een scherp onderscheid tusschen feiten en veronderstellingen, tusschen hetgeen kan worden bevestigd en hetgeen niet kan worden bekrachtigd.

De godsdienst van een mensch moet de wereld, waarin hij leeft, niet de leugen geven. Indien de wetenschap op zoek naar waarheid is, kan ze niet met godsdienst in tegenstrijd zijn. Indien godsdienst alle waarheid omvat, zooals dat dient te zijn, dient hij de wetenschap als een dienstmaagd te beschouwen. De oude strijd tusschen wetenschap en godsdienst, welke langzamerhand verdwijnt,

(Zie vervolg op blz. 219).

PADVINDERIJ - OPBOUWSTER DER MENSCHEN

door Oud. Harry Kranendonk

DRIE EN ZESTIG jaar is er een jongensprogramma in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen. Al onze groote leiders hebben de rangen dezer organisatie doorloopen en zijn er mede in aanraking geweest. President Heber J. Grant was raadgever in de eerste organisatie.

Toen het bericht van de organisatie der padvinderij van Engeland in 1909 en de padvinderij van Amerika in 1910 onzen Kerkleiders ter oore kwam, werd een comitè opgericht tot onderzoek der beweging. Het resultaat van dit onderzoek leidde tot de organisatie van de O.O.V. padvinderij in November 1911. In Mei 1913 sloten de O.O.V. padvinders zich op uitnoodiging van den Nationalen Raad daarbij aan en werden een deel der padvinderij van Amerika. Van dien tijd heeft deze beweging in de Kerk grooten vooruitgang gemaakt. Heden zijn er meer dan 27.000 padvinders in de Kerk en de L.D.S. padvinders zijn nu in iedere stakke der Kerk en bijna iedere zending georganiseerd. Zij zijn in twee en twintig landen gevestigd.

Niet slechts heeft de Kerk in haar padvinders-ledental vooruitgang gemaakt, doch eveneens in het ontwikkelen van goede en bekwame leiders in de Padvindersbeweging. President Heber J. Graat is lid van den Nationalen Raad van Padvinders in Amerika en heeft aan vele der jaarvergaderingen deelgenomen.

Oud. George Albert Smith van den Raad der Twaalven is sedert 1922 een werkzaam lid van het Nationaal Uitvoerend Comité. Oud. Oscar A. Kirkham, in de gansche padvinderswereld bekend, was tijdens vier wereldjamborees een van Amerika's leiders — 1920, Londen; 1929, Birkenhead; 1933, Godolle, Hongarije en 1937,

Vogelenzang, Holland. Velen anderen Heiligen der laatste dagen werd voor hun diensten in het belang van de padvinderij hulde betoond.

De padvindersorganisatie in de Kerk van Jezus Christus van de heiligen der laatste dagen is onder dergelijke godsdienstige groepen in de geheele wereld nummer één. Haar kenmerkende vooruitgang in de padvinderij ontlokte vele padvindersleiders in Amerika woorden van lof. Dr. James E. West, hoofdbestuurder der Padvinders in Amerika heeft gezegd: „In geen andere kerk, welke de padvinderij doorvoerde, hebben wij hartelijker en doeltreffender samenwerking en oprechter ondersteuning genoten dan in de Kerk van Jezus Christus van de heiligen der laatste dagen, of betere, enthousiaster leiders van ongewoon hoog gehalte.”

Dr. Ray O. Wyland, leider van de educatie en onderlinge verhoudingen der padvinderij in Amerika, verklaarde het volgende: „De Kerk van Jezus Christus van de heiligen der laatste dagen benut de padvindersbeweging in ruimeren zin dan eenige andere bestaande kerk. Ze heeft naar verhouding een grooter aantal padvinders onder haar ledental dan eenig ander godsdienstig lichaam.....

Wij zijn er ter dege van overtuigd, dat er geen andere kerk is, welke intelligenter en doeltreffender toezicht op haar troepen uitoefent en we hebben nimmer in onze verhoudingen met andere kerken een schoanere groep mannen ontmoet dan er te vinden is in deze Kerk.”

* * *

Laat de telefoon van uw geest immer in gesprek zijn voor gedachten van liefde, reinheid en vreugde; dan zullen zelfzucht, wellust en haat vergeefs opbellen en steeds het „in gesprek” hooren. Na een poosje zullen ze uw nummer geheel zijn vergeten.

ZALIGHEID VOOR DE DOODEN

Door Oud. Charles W. Penrose

ZOO IEMAND niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het koninkrijk Gods „niet ingaan” (Joh. 3:5). Deze duidelijke verklaring werd door Jezus Christus aan Nicodemus bekend gemaakt, toen die vooraanstaande Israëliet den Heiland in den nacht bezocht. De apostel Petrus zeide aangaande Jezus Christus: „En de zaligheid is in geen en Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere naam, die onder de menschen gegeven is, door welken wij moeten zalig worden”. (Hand. 4:12) De woorden van Petrus werden gesproken, toen hij was „vervuld met den Heiligen Geest”. De woorden van Jezus kwamen van Hem als de Zoon van God. Zij zijn voor de gansche menschelijke familie van kracht. Daar zij waar zijn, kan geen ziel het koninkrijk van God binnengaan, tenzij hij of zij een waar geloover in Jezus Christus is en uit water en uit Geest is geboren. Zelfs Christus moest Zich aan deze wet onderwerpen, om „alle gerechtigheid te vervullen”. Hij werd uit water geboren door Zijn begrafenis door den doop in de Jordaan, en Zijn voortkomen uit het water; Hij werd toen uit den Geest geboren door den doop van den Heiligen Geest. Hier is het voorbeeld voor alle menschen, van wie wordt vereischt „in Zijn voetstappen te wandelen”. Dit is het „rechte en nauwe pad”.

De vraag, welke natuurlijk in de gedachten opkomt, wanneer men deze uitspraken hoort, is: „Hoe konden de menschen in Jezus Christus gelooven, wanneer Zijn naam niet aan hen gepredikt werd?” En direct daarop volgt de vraag: „Wat is er van die vele millioenen inwoners der aarde geworden, die stierven, zonder in de gelegenheid te zijn geweest, uit water en geest te worden geboren?”

Zelfs het verkoren volk Israëel, dat onder de Mozaische wet leefde, wandelde niet op het pad der zaligheid. Sinds de dagen, toen de apostelen en andere geautoriseerde dienst-

knechten van Christus de verordeningen van het Evangelie bedienden, en ten tijde, toen „duisternis de aarde bedekte en donkerheid de volkeren” tot op deze eeuw, waarin door de Heiligen der laatste dagen wordt verklaard, dat de Kerk van Christus, het heilig apostelschap en de volheid van het Evangelie zijn hersteld, zijn myriaden goede menschen heengegaan, zonder die nieuwe geboorte te hebben ontvangen op de wijze, welke Christus als noodzakelijk verklaarde. Zijn zij allen verloren? Is het mogelijk, dat zij tot verwoesting gedoemd zijn? Zal de Eeuwige Vader al deze Zijn kinderen verwerpen, omdat zij een wet, welke hun niet was bekend gemaakt, niet gehoorzaamden?

Rechtvaardigheid, genade en redelijkheid komen tegen zulk een denkbeeld op. Paulus zeide: „Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in Welken zij niet geloofd hebben? en hoe zullen zij in Hem gelooven, van Welken zij niet gehoord hebben? en hoe zullen zij hooren, zonder die hun predikt?” Toch moet het woord van God bestaan. En Hij zal „de geheimen van alle menschen door Jezus Christus overeenkomstig mijn Evangelie oordeelen”. Om die reden moest het Evangelie aan „iedere creatuur” gepredikt worden. Volgens de idee, welke onder het moderne christendom heerscht, zullen er vele millioenen menschen buiten het koninkrijk der hemelen worden gesloten, omdat zij niet gelooiden in een Zaligmaker, van Wien zij niets wisten. Indien deze vreeselijke leer waar was, zou Satan de overwinning op Christus behalen en een reusachtig en overweldigend gedeelte der menschelijke familie opeischen en onzen grooten Verlosser slechts een nietig en klein groepje van de ontzaggelijke en talloze heirscharen der menschheid laten.

De oplossing van dit voor velen verwarrend vraagstuk is in het licht van het ware Evangelie van Christus, in de laatste dagen hersteld, eenvoudig. „De genade van God is

eeuwigdurend." De geesten van mannen en vrouwen zijn Zijn zonen en dochteren, hetzij in of buiten het lichaam. „Zijn teedere genade is op al zijne daden." Niemand kan rechtvaardig en genadiglijk door het Evangelie worden beoordeeld, zonder dat Evangelie te hooren en de gelegenheid te hebben, het aan te nemen of te verwerpen. Waarom zou dan het Evangelie van Jezus Christus niet worden bekend gemaakt aan hen, die het nimmer in het vleesch hebben gehoord, nadat zij het lichaam hebben verlaten en in een andere sfeer leven? Gelooven niet alle secten van het christendom bijna zonder uitzondering, dat de geest van den mensch onsterfelijk is en daarom nog levend en gevoelig, wanneer het lichaam dood is? En indien dit waar is, zijn dan niet de geesten van mannen en vrouwen in staat, leering en onderricht te ontvangen, wanneer zij buiten het lichaam zijn? Is het niet de geest van den mensch, welke de door de lichamelijke zintuigen opgedane intelligentie ontvangt en bewaart? Waarom zou dan de verandering, de dood genaamd, welke de scheiding is van het lichaam en den geest, alle middelen tot goddelijke gemeenschap voor het levende, onsterfelijke, intelligente wezen, hetwelk eenvoudig alle aard-sche stof heeft afgeschud, alsnijden?

„Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; die wel is gedood in het vleesch, maar levend gemaakt door den Geest; in welken Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft; die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte, in de dagen van Noach, als de arke toebereid werd, waarin eenige, (dat is acht zielen), behouden werden door het water." (1 Petrus 3: 18-20) Hier is een verklaring, welke gelijk een straal van de rechtvaardigheidszon alle nevel en mist van moderne eschatologie doet vlieden en een ruim begripsveld ontvouwt, waarin de rechtvaardigheid, wijsheid en genade van God glorieus worden getoond. De geesten van die opstandige menschen, die door den zond-

vloed werden verwoest, na ongeveer 2.000 jaar in hun gevangenis te hebben geleden, werden door den Zoon van God bezocht, terwijl Zijn lichaam in het graf lag. Dit was een vervulling der profetieën van Jesaja aangaande Hem, b.v.: „De Geest des Heeren Heeren is op Mij, omdat de Heere Mij gezald heeft om een blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen; Hij heet Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van harte; om den gevangenen vrijheid uit te roepen en den gebondenen opening der gevangenis". (Jesaja 61: 1) Het algemeen begrip is, dat toen Christus aan het kruis „Zijn hoofd boog en den geest gaf", Hij direct naar den hemel ging, zooals wordt verondersteld, dat alle goede menschen zullen gaan, maar op den derden dag daarna, toen Christus aan Maria verscheen, zeide Hij tot haar: „Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijnen Vader". (Joh. 20: 17) De tijd, welken door den Heiland werd doorgebracht tusschen Zijn dood en Zijn opstanding, was inplaats van in den Hemel, onder de „geesten in de gevangenis", de „gebondenen", die Hij ging bevrijden. Doch wat was de aard van Zijn prediking tot hen, die in gevangenschap werden gehouden? Laat Petrus dit antwoord geven: „Want daartoe is ook den dooden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den geest." (Petr. 4: 6) Jezus beloofde Zijn discipelen, dat het werk, hetwelk Hij deed, ook door hen zou worden gedaan. De zending en het Priesterschap, hetwelk Zijn Vader aan Hem gaf, gaf Hij ook aan hen. Het is daarom duidelijk, dat het werk der verlossing, hetwelk op aarde werd verricht, in de wereld achter den sluier zou worden voortgezet.

De geest van den mensch, wanneer hij buiten het lichaam is, moet eveneens in staat zijn, zich van het kwade te bekeeren en het goede leeren doen, daar hij een intelligent wezen is, een denkend, vooruitstrevend en verantwoordelijk wezen in staat om te hooren en de waarheid te gelooven of te verwerpen.

De idee, dat de eeuwige toekomst van den mensch bij den dood wordt bepaald, vindt haar oorsprong in een verkeerde uitlegging van den „oordeelsdag”.

De algemeene meening, dat het laatste oordeel plaatsvindt bij den dood van een elk persoon, en dat hij dan daar wordt verheven tot den hemel of neergeworpen in de hel, is geheel en al onjuist en onschrijftuurlijk. Toch heeft ze vele eeuwen in het christendom geheerscht en het was den profeet der 19e eeuw, Joseph Smith, door goddelijke inspiratie toegestaan, temidden der groote geestelijke duisternis het heerlijke licht te doen voortkomen en de genade en goedheid van den Al-

machtigen God aan te toonen door het voorzien in het middel, waardoor iedere ziel van Adam's geslacht, hetzij in of buiten het lichaam, den weg des Heeren kan leeren, het eeuwige Evangelie, het eenige plan tot zaligheid.

De apostel Paulus verklaarde, dat Jezus Christus Zichzelf gaf tot een rantsoen voor *allen*, om te gelegener tijd te getuigen. Die tijd is nu gekomen. Het getuigenis van deze groote waarheid wordt verkondigd door profeten en apostelen, in deze laatste dagen verwekt en door de stem van engelen van den hemel en door het getuigenis van den Heiligen Geest, welke getuigenis geeft van den Vader en den Zoon.

* * *

INTERESSANT ALLERLEI

HET BEGINSSEL van het Voorzorgsplan der Mormoonsche Kerk, dat „het geen nut afwerpt om den menschen voortdurend iets voor niets te geven” werd kortgeleden ook elders in de Ver. Staten beezen. De elanden in de nationale parken van den staat Nebraska werden verleden winter ook geholpen en nu denken ze er niet aan, weer te gaan werken. Ze zijn lui geworden. Verleden jaar lag de sneeuw zoo hoog, dat het voor den eland onmogelijk was, iets te eten te vinden, en daarom voorzag de staat hem van hooi. Nu de sneeuw verdwenen is, wachten de elanden nog steeds op voedsel en denken er niet aan, zichzelf daaraan te helpen. De opzichters der parken weten geen uitweg, hoe de eland weer geheel zelfstandig te doen staan.

HET IS TE verwachten, dat het toerisme over de geheele wereld het afgelopen jaar sterk zal zijn toegenomen. Bijna alle bezienswaardige plekken der wereld zijn heden per auto te bereiken. In ieder land wordt voor den toerist gezorgd en thans beslaan de hoofdwegen over de geheele wereld een lengte van 9.300.000 mijl.

VOLGENS ZEGSMANNEN op het gebied van onderzoekingen naar de Indianen in de westelijke staten, werd door de vroegere Amerikaanse Indianen onuitwischbare verf uitgevonden. Men vond uit, dat de oude Shepaeter Indianenstam hiermede is begonnen. Een bezoek aan de vroegere verblijfplaats van den stam in den omtrek van de Salmon-rivier bracht aan het licht, dat deze menschen het geheim kende om onuitwischbare verf te vervaardigen. In de ravijnen in de omgeving van dat gebied werd op overhangende rotsen een aantal Indiaansche teekeningen en schrijfteekens gevonden. Welk soort verf de Indianen gebruikten, is niet bekend, doch het was niet van de rotsen af te halen. De verf is van 2 tot 4 mM. diep in de rots ingetrokken. De kleur der verf is helder en men verwacht, dat ze zoo altijd zal blijven.

DE GOUVERNEUR van den staat Georgia in Amerika, welke staat ruim 2 miljoen inwoners telt, heeft besloten om aan de 800.000 schoolkinderen, die het land telt, bijbels te laten uitdeelen, teneinde op die wijze het bolsjewisme te bestrijden.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ontslagen

De ouderlingen Owen D. Clegg en John A. Roghaar, die sinds 28 November 1935 in de Nederlandsche zending hebben gearbeid, werden resp. 4 en 24 Mei j.l. eervol ontslagen, teneinde naar hun familie in Grace, Idaho, terug te keeren. Oud. Clegg is het laatste jaar als president van het Amsterdamsche

district werkzaam geweest. Oud. Roghaar bracht den meesten tijd zijner zending op het zendingskantoor door en arbeidde aldaar als zendingssecretaris. Onlangs werd hij als president der Dordrechtsche gemeente ontslagen, ten einde voor zijn vertrek nog de gemeenteverslagen en -boeken na te zien.

* * *

Wetenschap en Mormonisme

(Vervolg van blz. 214)

werd veroorzaakt door een onvolmaakte wetenschap en een onvolledigen godsdienst.

Dank u, mijnheer Hales. En nu nog een slotvraag. U bent een natuurkundige, iemand, die op uw eigen terrein aanmerkelijke onderzoekingen en bestudeeringen heeft gedaan. Hebt u een ware tegenstrijdigheid tusschen de feiten der wetenschap en de waarheden van uw godsdienst gevonden? Met andere woorden: hebben die feiten op een of andere wijze u aan uw geloof in het bestaan van een God doen twijfelen?

Integendeel, hoe meer ik van de natuurkundige onderzoekingen leer, van de goedgeregelde wetten, welke

deze wereld, de andere planeten en de sterren regeeren, van de nauwgezetheid en orde, welke in de werkzaamheden van de atoom alsmede van de grootste ster te vinden zijn, is mijn verbazing steeds toegenomen en verheug ik mij meer en meer over de filosofie van onzen godsdienst.

Er is een God. Hij is onze Vader in den hemel. Zijn wetten beheerschen deze wereld en daarom zijn alle dingen de Zijne — beide wetenschap en godsdienst. Ik ben gelukkig te kunnen zeggen, dat de groote wetenschappelijken van het verleden en het heden eendrachtelijk verklaren, dat er waarlijk een God is.

* * *

De Mormonen wijzen den weg

(Vervolg van blz. 209)

Alle leden der Kerk over de geheele wereld dienen dankbaar te zijn voor deze onpartijdige en gunstige publiciteit en de gewijzigde houding van de wereld jegens het Mormonisme. Doch zij dienen tezelfder tijd te beseffen, dat zij niet op hun lauweren kunnen rusten.

In enkele plaatsen werd meer vooruitgang gemaakt dan in andere, doch de heiligen over de geheele wereld dienen in hun respectieve

landen het schijnende licht te zijn. Waarlijk, de verantwoordelijkheid van iederen Heilige der laatste dagen is nimmer grooter geweest dan heden het geval is. Het veld is wit voor den oogst en slechts door het toonen van een eenheidsfront en het aangeven van den weg kunnen de leden der Kerk hopen, den rijken oogst in zielen en zegeningen, welke hun wachten, binnen te halen.

JUNIFEEST — PINKSTERFEEST

Deze twee woorden zijn dit jaar ten nauwste aan elkander verbonden, want de zendingsconferentie had op geen schooner gelegenheid kunnen worden gehouden dan op de Pinksterdagen.

Deze Juni-conferentie belooft daarom een dubbel feest te worden. — En hoe kan het anders! Alle organisaties, welke daarin een werkzaam aandeel hebben, hebben hun uiterste best gedaan, een zeer leerzaam en opbouwend programma samen te stellen.

NIEMAND zal deze conferentie bezoeken en daarna kunnen zeggen, weder ledig te zijn heengezonden, want daar is het, dat men gevoelt, over de geheele zending één doel en streven te hebben; nieuwe kennissen zullen worden gemaakt; bestaande vriendschapsbanden hernieuwd.

De Z.H.V.leden van Groningen zullen zich met de Z.H.V.leden van Dordrecht verheugen in dit liefdadigheidswerk en gegeven getuigenissen zullen wederzijds opbouwen.

Jeugdwerkleidsters van gemeenten over de geheele zending zullen versterkt huiswaarts keeren, wetend, dat haar medewerksters in andere plaatsen zich evenzeer in dezen arbeid verheugen als zijzelf.

ZONDAGSSCHOOL en **JEUGDWERK** openen de programmareeks met vergaderingen op Donderdagmiddag en Donderdagavond 2 Juni a.s.

ZUSTERS-HULPVEREENIGING en **GENEALOGISCHE VEREENIGING** zullen den Vrijdagmorgen, -middag en -avond, 3 Juni a.s., onvergetelijke uren doen zijn.

DE ONDERLINGE ONTWIKKELINGSVEREENIGING geeft de verzekering, dat Zaterdag 4 Juni en Zondagmorgen 5 Juni een gevarieerd, doch opbouwend programma zal worden geboden.

ZONDAGMORGEN 8.45 UUR komen alle Priesterschapsdragers bijeen.

ZONDAGMIDDAG en **ZONDAGAVOND** zullen geestelijk voedsel en schoone muziek te over bieden.

MAANDAG, 6 JUNI, vindt allen op het sportveld te zamen en na een heerlijken dag van lichaamsoefening en genot in de buitenlucht

zorgt de Rotterdamsche O.O.V. **MAANDAGAVOND** voor een **prachtigen TOONEELAVOND**. — Wie zich „**ROBBEDOES**” herinnert, zal dit stuk niet **WILLEN** missen, want „**NAJAARS-STORMEN**” biedt ons een blik in haar verder leven.

2, 3, 4, 5 en 6 JUNI bieden dus leerzame en genotsvolle dagen, als allen komen met den **WAREN PINKSTERGEEST** !!